

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6749/2539

นายเต็มศักดิ์ กฤษณามระ จำกัฒ ล้มละลาย นายสุวิทย์ จันทรประเสริฐ ผู้ร้อง เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ผู้คัดค้าน
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/32, ป.พ.พ. มาตรา 193/33, ป.พ.พ. มาตรา 680, ป.พ.พ. มาตรา 691,
ป.วิ.พ. มาตรา 94, (ข) มาตรา 249, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 153, ป.วิ.พ. มาตรา 249

ย่อ / หลักกฎหมาย

สัญญาค้ำประกันต้องมีหลักฐานเป็นหนังสืออย่างใดอย่างหนึ่งลงลายมือชื่อผู้ค้ำประกันเป็นสำคัญ
จึงจะฟ้องร้องบังคับคดีได้ตาม ป.พ.พ. มาตรา 680 วรรคสอง จึงต้องห้ามมิให้รับฟังพยานบุคคล
เพื่อเพิ่มเติมเปลี่ยนแปลงแก้ไขตาม ป.วิ.พ. มาตรา 94 (ข) ดังนั้น ข้อตกลงนอกเหนือสัญญา
ค้ำประกันว่า หากบริษัท ง. ลูกหนี้ไม่สามารถชำระหนี้ได้หรือเมื่อดำเนินการบังคับคดีแล้วได้ทรัพย์
ไม่พอชำระหนี้ ผู้ร้องซึ่งเป็นผู้ค้ำประกันจึงจะชำระหนี้แทนดังที่ผู้ร้องอ้างและนำสืบด้วย
พยานบุคคลอื่นเป็นการเพิ่มเติมเอกสารสัญญาค้ำประกัน จึงต้องห้ามมิให้รับฟัง สัญญาค้ำประกัน
ที่ผู้ร้องทำไว้กับผู้ล้มละลาย มีความว่า หากลูกหนี้ผิดนัดไม่ชำระหนี้แก่เจ้าหนี้หรือลูกหนี้ถูกศาลสั่ง
ให้เป็นบุคคลล้มละลาย เป็นบุคคลไร้ความสามารถ หรือเป็นผู้สาบสูญ หรือตาย หรือไปเสียจากถิ่น
ที่อยู่โดยหาตัวไม่พบ หรือกรณีอื่นใดที่ทำให้เจ้าหนี้ไม่ได้รับชำระหนี้จนครบถ้วน ผู้ค้ำประกันยอม
เข้ารับผิดอย่างลูกหนี้ร่วม ดังนั้นย่อมมีความหมายว่า ผู้ร้องยอมรับผิดชอบร่วมกันกับลูกหนี้ในฐานะเป็น
ลูกหนี้ร่วมในหนี้ของบริษัท ง. เหตุนี้ผู้ร้องจึงไม่มีสิทธิที่จะขอให้ผู้คัดค้านเรียกให้บริษัท ง. ชำระหนี้
ก่อนได้ตาม ป.พ.พ. มาตรา 691 แม้สัญญาประนีประนอมยอมความ ตลอดจนสัญญาค้ำประกัน
และตารางการผ่อนชำระหนี้ท้ายสัญญาประนีประนอมยอมความจะมีข้อความว่าผ่อนชำระหนี้ให้
แก่เจ้าหนี้เป็นรายเดือน แต่เมื่อสิทธิเรียกร้องดังกล่าวเกิดจากสัญญาประนีประนอมยอมความย่อม
มีอายุความ 10 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/32 มิใช่มีอายุความ 5 ปี ตามมาตรา 193/33 เพราะมิใช่
เงินที่ต้องผ่อนชำระเพื่อผ่อนทุนคืนเป็นงวด ๆ มูลหนี้ตามสัญญาประนีประนอมยอมความและ
สัญญาค้ำประกันเกิดจากตัวสัญญาใช้เงิน เมื่อได้ความว่าขณะเกิดกรณีพิพาทผู้ล้มละลายเป็น
ผู้ประกอบการธุรกิจเงินทุนมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยได้สูงสุดถึงอัตราร้อยละ 21 ต่อปี ผู้ล้มละลายจึงมีสิทธิ
เรียกดอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละ 17 ต่อปี ตามสัญญา ศาลชั้นต้นวินิจฉัยให้ผู้ร้องรับผิดชอบ
ดอกเบี้ยนับจากวันที่ 6 มิถุนายน 2534 ย้อนหลังขึ้นไป 5 ปี คือวันที่ 6 มิถุนายน 2529 และ
ศาลอุทธรณ์ไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ผู้ร้องในปัญหานี้ให้เพราะเห็นว่าไม่เป็นสาระแก่คดี ผู้ร้องฎีกาอ้าง
เพียงว่า การคิดดอกเบี้ยต้องไม่เกิน 5 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/33(1) ฎีกาของผู้ร้องไม่ได้โต้แย้ง
คัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในส่วนนี้ว่าไม่ชอบหรือผิดพลาดอย่างไร จึงเป็นฎีกาที่ไม่ชอบด้วย
ป.วิ.พ. มาตรา 249 วรรคหนึ่งประกอบด้วย พ.ร.บ. ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 153 ศาลฎีกาไม่
รับวินิจฉัย

องค์คณะ

สมาน เวทวิณีจ . สมิตี วราอุบล . บรรเทิง มุลพรม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา . ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th . <https://thaideka.online/deka/6749/2539>